

רע"פ 92/21 - אברהם בסר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 92/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אברהם בסר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עפ"ת 39902-11-20 מיום 2.12.2020 שניתן על ידי השופטת ג' שלו

בשם המבקש: עו"ד יאיר מושיוב

החלטה

- לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע (השופטת ג' שלו) בעפ"ת 39902-11-20, מיום 2.12.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (השופטת הבכירה ר' שורץ) בהמ"ש 1166-08-20, מיום 17.10.2020, שלא להיעתר לבקשתו להארכת מועד להישפט.
- על המבקש הוטל קנס בגין שימוש במכשיר פלאפון נייד במהלך נהיגה, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, על סך 1,000 ש"ח, אשר נשלח לביתו ושולם ביום 9.6.2020.
- כחודשיים לאחר מכן, ביום 6.8.2020, המבקש הגיש בקשה להארכת מועד להישפט לבית משפט השלום לתעבורה באשדוד. בבקשתו טען המבקש כי רעייתו שילמה את הקנס ללא ידיעתו אף שהיה בכוונתו להגיש בקשה להארכת מועד להישפט.
- בית משפט השלום לתעבורה באשדוד דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 17.1.2020. זאת, תוך שקבע כי מששולם הקנס, רואים את הנהג כמי שהודה ונגזר דינו - וכי במקרה דנן לא הוצגו שיקולים המצדיקים סטייה מן הכלל

עמוד 1

האמור.

5. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש על החלטה זו בפסק דינו מיום 22.9.2020.

נקבע, כי מששולם הקנס, תינתן ארכה להישפט במקרים חריגים בלבד, אשר עניינו של המבקש אינו נמנה עימם. בפרט, נקבע כי לא נגרם למבקש עיוות דין, בשים לב לתמונות שצורפו לדו"ח שנמסר לו, שבהם המבקש "נראה בבירור מחזיק בטלפון נייד ליד אוזנו".

6. מכאן הבקשה שלפניי למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי.

בבקשתו, שב וטוען המבקש כי לצורך הרשעה בפלילים נדרשת הודאת הנאשם בעצמו בפני בית המשפט; וכי הואיל ורעייתו שילמה את הקנס, אין לייחס זאת לחובתו ויש לאפשר לו להישפט. לשיטתו, מדובר בסוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

7. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם קיים חשש ממשי שנגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 6942/20 ג'ראיסי נ' מדינת ישראל(3.11.2020)).

איני סבור כי עניינו של המבקש נמנה עם מקרים אלו.

סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי) קובע את התנאים וההיבטים הדיוניים למי שהואשם בעבירות קנס. בכלל זה קובע סעיף 229(א)(2) כי יש להגיש בקשה להישפט בתוך 90 יום מיום ההמצאה. זאת ועוד, מורה סעיף 229(ה) כי ניתן לדון בבקשה להישפט אף לאחר המועד הנקוב לעיל, אם הוכח כי אי הגשת הבקשה במועד נבעה מסיבות שלא היו תלויות במבקש.

כעולה מהבקשה שהוגשה לבית משפט השלום, המבקש קיבל את הדו"ח, הניחו במגירת מסמכיו - ונמנע מלהגיש בקשה להישפט עד לאחר המועד האחרון שצוין בדו"ח, אשר נקבע ליום 15.7.2020. רק בחלוף כשלושה שבועות ממועד זה - ולאחר שנמסר לו כי רישיונו יישלל - הגיש המבקש את בקשתו להארכת מועד להישפט. זאת, ללא כל נימוק מניח את הדעת לכך שלא הגיש את בקשתו במועד.

ממילא, לא התקיימו בעניינו של המבקש התנאים למתן הארכת מועד להישפט - וזאת אף אם הייתה מתקבלת טענתו כי אין לייחס לו את תשלום הקנס.

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשפ"א (25.1.2021).

ש ו פ ט
